

PIGESPEJDERNE

Spejderchefens appel på Odensedagen

Spejdere!

På vor festdag er det naturligt, at vore tanker går med dyb tak til spejderbevægelsens førstemand, Robert Baden-Powell, — til hans hjælpere i moderlandet, — og til dem, der i Danmark greb ideen og førte den ud i livet med ildhu og dygtighed.

Baden-Powell lærte os, at mennesket, lige fra det er barn, bør øve sig og dygtiggøre sig, så det er beredt. Beredt til at møde livets tilskikkelser, beredt til at være hjælpsom mod alle, til at skelne sandhed fra løgn, til at udfylde sin plads i samfundet og beredt til som et virksomt og glad menneske at sprede solskin og glæde på sin vej.

I har i jubilæumslejrene oplevet det store fællesskab, I har set, at vi er mange, der er opfyldt af Baden-Powells tanker og gør vort bedste for at leve op til dem.

Det giver styrke at være mange. Jeg vil ønske, at det giver jer overskud af styrke, af begejstring og af virketrang, som I vil forstå at øse af og bringe med jer ud i hverdagen, når vore veje skilles, og hver går til sit.

Da skal det kendes på jer, at I har oplevet noget frem for mange, mange andre, noget rigt, noget smukt.

I skal være fakkeltbærere i denne underlige, forvirrede verden. Jeres fakler er vort spejderløfte og spejderlov. I skal bære disse fakler højt, så de ses videnom og viser vejen frem til klarhed og renhed, til tro og hjertets varme.

Spejdere, vær beredt!

Ellen.

Ellen
Arkil

~~~~~

Jubi-rebus

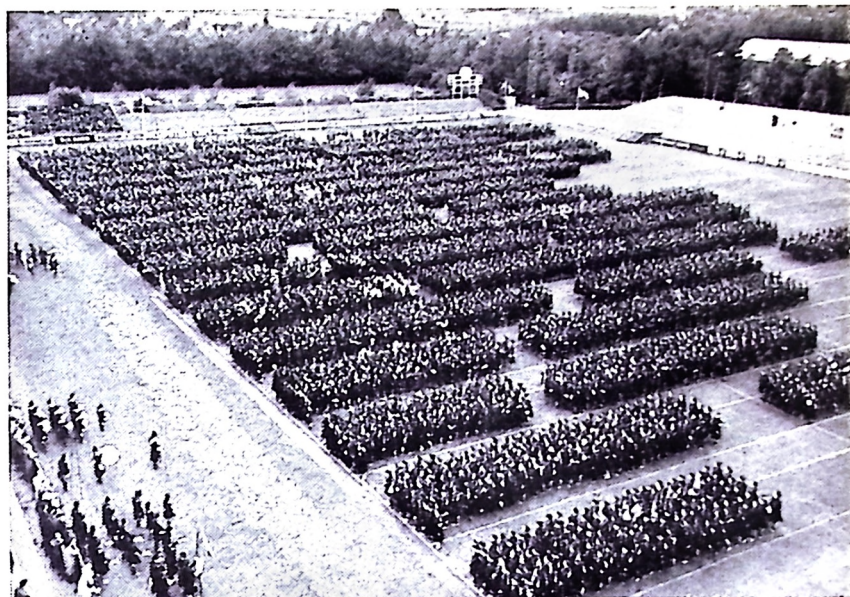
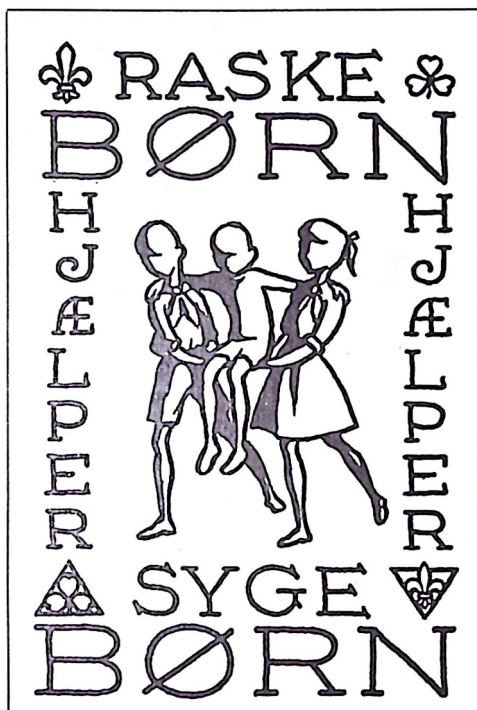
blev vundet af Liss Jacobsen, Emdrup Banke 11, København Ø. — Løsningen var:

*Så kom den skønne tid med vårens lune vinde,
som sendebud, der melder, solen bringer lyset sejr.
Velkommen ferietid med sommersol og jubilejr.*

~~~~~

INDHOLD

Spejderchefens appel på Odensedagen	106
Løsning på Jubi-Rebus'en	106
Det er dig, det kommer an på, om Spejderhjælpen bliver en succes	107
I telte af gamle sække — og hytter af pakkasser	108
Tips efter turneringen	110
Billeder fra de syv lejre	112—113
Lejrliv i Grønland	114
Glemte sager	115
Månedens interview — med musen Kashmir, der besøgte alle 7 lejre	116
Fotokonkurrencen	118
Willy From-Petersen	119
Postbox	119
Fællesrådets første-dags-kuvert	119
Jubi-Kryds	120

**Det er dig, det kommer an på,
om Spejderhjælpen bliver en succes!**

Den 12. juli oplevede vi at se titusinde blå pigespejdere marchere ind til festfanfarer og stortrommelarm på Odense Stadion og langsomt fylde den store plads helt op. — Titusinde der havde trodset regn og besværligheder for at møde op for at fejre og feste, men mest for at vise os alle: Se, her er vi, så mange er vi, vi kommer, når der bliver kaldt!

Nu bliver der kaldt på os igen. Ikke til fest og parade, men til noget meget vigtigere — til en hjælpeopgave.

Kom nu frem allesammen, også alle I, der ikke kunne komme med i jubilæumslejrene, for nu er det SPEJDERHJÆLPEN, det gælder. Den opgave, som ingen spejder med respekt for sig selv vil svigte. Vi skal have *alle* med, fra den mindste blåmejse til den ældste fører. Er I klar til at tage fat?

Spejderhjælpen starter nu i september, du kan nok huske, du læste om det allerede i aprilbladet. I ugen fra den 12. til den 18. går det løs!

Er du helt klar over, hvad det er, *du skal gøre*?

Du skal tjene mindst 5 kr. til spejderhjælpefonden, og du skal tjene dem *selv*, ved et stykke arbejde du skal gøre, men det er vigtigt, at det er noget, du forstår dig på, så du kan gøre det godt. De fleste mennesker vil gerne betale ca. 1 kr. i timen for at få et stykke arbejde udført, og det drejer sig for dig om at tjene 5 kr. på en uge (2 kr. hvis du er blåmejse). Det kan du nok klare, selv om du skal læse lektier og hjælpe hjemme, som du plejer. For de 5 kr., du tjener, kan du skaffe et flygtningebarn et glas mælk hver dag i en måned, eller et måltid mad hver dag i en uge, eller lægehjælp. — Måske du kan klare mere end 5 kr.? Jeg ved, at du gerne vil være med i dette arbejde, og det er en vældig chance for os allesammen til at vise, at hjælpsomhed ikke bare er noget, man taler om, men noget man *gør*. Din tropsfører vil fortælle dig, hvordan vi organiserer det hele, men det, *du skal nu*, er at finde ud af, *hvad du kan yde* for at tjene de penge, hvem du kan få lov at arbejde for, og så ved at vise præcision, både når det gælder arbejdet, og når der skal afregnes, så Spejderhjælpen bliver en god oplevelse for alle, der er med i den.

Det er nu, det gælder! Mange øjne kommer igen til at hvile på os. Nu kommer det an på *dig og mig*, om Spejderhjælpen bliver en succes, om vi forstår at gøre det, vi påtager os, sådan som man venter sig det af en *spejder* — ikke bare godt og *samvittighedsfuldt*, men også *glad og gerne*. Ruth

I TELTE AF GAMLE SÆKKE

- og hytter af papkasser

Var du mellem dem, der i sommer sov i et telt, der ikke var rigtig tæt? Regnen silede ned, det var koldt, og mange ting blev besværlige. Selv om man var udstyret med regntøj, varme sweaters og en god sovepose, kneb det med at holde varmen, fordi alt efterhånden var gennemblødt. Sommetider var maden meget længe om at blive færdig — eller det blev kun til tør mad, fordi der var for meget vand i kogerenden. Det skal nu siges, at der var ikke mange, der tabte humøret

for alvor, men der var nok dem imellem, der længtes i smug efter et varmt bad, en ren seng og et vel-tillavet måltid i familiens skod.

Mon du, da du iførte dig det sidste par tørre sokker, kom til at tænke på, at der er masser af mennesker, der må ligge i „primitiv lejr“ hele året — ikke fordi de synes, det er sjovt, men simpelthen fordi de ikke har noget andet hjem. Og så er det ikke lejre som vore, ikke gode solide

telte, men oftest er de blot lavet af gamle sække eller hytter bygget af gamle elendige kasser. Der regner det også ind, og i de lejre har man oftest mangel på tæpper, tøj og de mest nødvendige sager, for de, der er flygtet derud, måtte forlade deres hjem i huj og hast og fik kun de få ting med sig, de kunne bære foruden de småbørn, der måtte tages på armen af mor eller større søskende. Der må man vente meget længe på maden, for det man selv bragte med, spiste man allerede på vejen, og nu må man vente på, at nogen vil hjælpe en, at folk fra en flygtningeorganisation vil komme med noget.

Tænk engang på, hvis det var dig og dine små søskende, der måtte leve på den måde i et fremmed land, fordi der var udbrudt krig i *vort* land. Af årsager, vi ikke selv er herrer over, blev *vi* de heldige, der får lov til at bo i pæne huse, har pænt tøj, fornøjelser og luksus, og ikke bare altid kan spise os mætte, men må passe på, vi ikke bliver for tykke.

Lad os tænke os, at vi tager ned til den østlige del af Marokko, lige ved grænsen ind til Algier. Der er over 100.000 mennesker, der er flygtet ind i Marokko fra Algier, og ca. halvdelen, altså 50.000, er børn og unge under 15 år. De er flygtet, fordi der er krig i Algier, og efterhånden som soldater og kanoner rykkede frem, måtte de flygte og skynde sig væk, når skyderiet begyndte i deres landsby. Mange af dem har gået i dagevis, før de nåede over grænsen og i sikkerhed. De har hverken fået mad eller drikke, er lasede, barbenede og meget trætte.

Men det land, de er kommet til, er også fattigt, et ufrugtbart ørkenland er det. Folk dér bor i små ler-

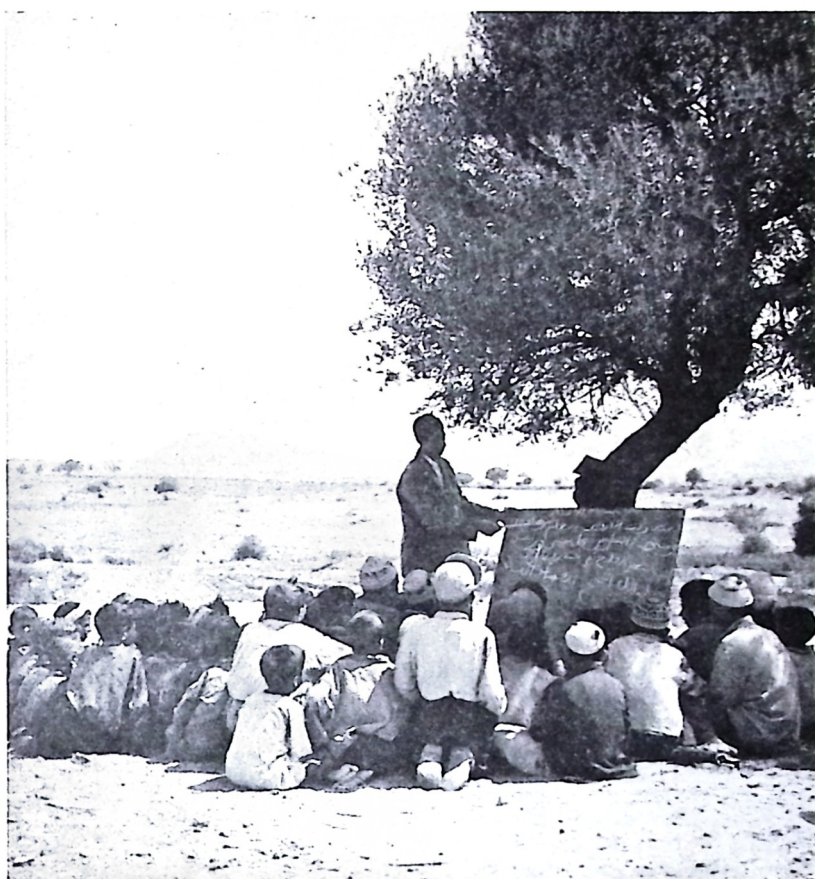
De fleste af børnene havde ingen sko

klinede hytter, hvor en hel familie må dele et enkelt rum. Møbler er der ikke noget af, man sover på måtter på gulvet. Det er ikke let for disse fattige mennesker, der kun selv får ganske lidt at spise, at kunne hjælpe de mange flygtninge, der kommer ind i deres land.

Det har været sværest at skaffe dem et sted at bo, fordi der ikke er huse nok, man har kun kunnet give dem nogle gamle sække og kasser, og af det har de altså lavet sig telte og bygget hytter. Når vi tænker på Marokko, kan vi dårligt forestille os, at der ikke altid er meget varmt, men de har også vinter dernede, og vinter-nætterne er meget kolde — der var endda perioder sidste vinter, hvor vejene var spærrede af snedriver. Kan I tænke jer, hvor koldt det må have været at bo i utætte „telte“ lavet af gamle sække? Mange af børnene er stadig syge efter den megen kulde og mangel på mad. De fleste af børnene havde ingen sko og måtte gå barbenede gennem sneen. Måske husker du, at der herhjemme blev samlet fodtøj ind, så børnene kunne få noget på fødderne.

Alle flygtningene får mad hver dag, det bliver kørt ud til dem på lastbiler, og så stiller de sig i rækker med krus og tallerkener og spiser maden på stedet. Den daglige ration består af suppe. Ekstrarationen er et stykke brød og en appelsin. De små børn får en kop mælk, der er meget nødvendig for dem. Det er disse ekstrarationer af mælk, brød og frugt, vi kan forøge, hvis vi kan sende penge gennem spejderhjælpefonden. For 14 øre kan en algiersk dreng eller pige få et ekstra glas mælk, og for de penge, du sommetider bruger til slik, kan et barn, der trænger særligt til det, få ekstra mad en hel dag. Det, vi skal huske, er bare, at det ikke kun er én gang, vi skal hjælpe, for flygtningene skal også have mad i morgen, i næste uge, ja måske i flere år, hvis familien til den tid stadig ikke har fået et bedre sted at bo, arbejde eller jord at dyrke.

De sætter sig i en kreds omkring læreren

Når børnene har spist maden, der blev uddelt, samles de i skyggen af et stort træ, hvor der bliver stillet en tavle op. De sætter sig i en kreds omkring læreren, der nu prøver at undervise dem i regning, arabisk og fransk. De er allesammen interesserede i at lære noget, og man håber at kunne få råd til at udvide undervisningen.

En anden ting, som er meget vigtig, er lægehjælp. Når man får for lidt at spise, fryser og ikke kan blive ordentligt vasket, bliver man lettere syg; også om sommeren, hvor det er meget varmt, er der mange syge, og fluier og manglende renlighed spreder smitten. Der er flere sygdomme, vi ikke kender, bl. a. en øjensygdom, der forårsager blindhed, hvis børnene ikke kommer under lægebehandling. Der-

for indretter man „rullende klinikker“, d. v. s. man sender en læge og en sygeplejerske ud med en stationcar, der er udstyret med alt, hvad man skal bruge til lejren, hvor flygtningene bor, og behandler de syge på stedet.

Alt dette koster mange penge, derfor må vi og alle andre, der har det godt, hjælpe med at skaffe penge til mad, undervisning og lægehjælp.

Børnene i Nordafrika lever ganske vist mange tusinde kilometer borte, men de er os alligevel nær, fordi de er afhængige af vor hjælp. De har kun det, vi andre giver dem.

Vi er meget heldige, for vi har selv meget mere end det nødvendige, lad os derfor gøre vort bedste for gennem *Spejderhjælpen* at skaffe dem en bedre tilværelse.

Tips efter turneringen

En hilsen til alle, der deltog i korpsturneringen 1960 – fra turneringsudvalget

★

Kære korpsturneringshold!

Husker I lejrbalet den sidste aften i korpsturneringen, hvor et par af dommerne samt et par fra turneringsudvalget gennem et ekstemporalspil skulle fortælle om *deres* indtryk af korpsturneringen? Det kom de ikke så fikt fra, for på det tidspunkt havde de kun haft tid til at tænke på turneringsopgaverne og deres bedømmelse. Først senere har indtrykkene fra korpsturneringen fæstnet sig.

Det var travle dage, — mon vi nogensinde har været i en lejr med så megen kulde og skiftende vejr, men heldigvis så det ikke ud til at have nogen indflydelse på jeres humør og arbejdsindsats.

Indretning af patruljelejrplads med bestemte lejrarbejder var det første, I skulle lave; der var ikke mange, der nåede mere end det fastsatte. Det var glædeligt at se de mange fine lejrpladser, og vi kunne ikke undgå at bemærke, at standarden som helhed gjorde indtryk af at være betydelig bedre end ved korpsturneringen på Hylkedam i 1956.

Ved at dele turneringsopgaverne i de 3 hoveddiscipliner: lejrspport, prøvestof og hike, mente vi — i løbet af godt 3 døgn — at kunne give turneringsholdene lejlighed til at udfolde sig indenfor hovedfelterne i spejderarbejdet. Samtidig har vi haft i vore tanker at udforme opgaverne, så bedømmelsen kunne blive så retfærdig og ensartet som mulig.

Som ovenfor nævnt er lejrstandarder bedret, men ved klasseprøverne, hvor I stillede 2 fra holdet til hvert løb, viste det sig, at det kneb for jer at opfylde kravene; — især 2. og 1. kl. prøvens stof bør I og jeres førere sætte mere ind på.

Hiken på ca. 20 km gennemførte alle hold godt, og det var rart ved hjemkomsten at konstatere, at I havde bevaret jeres gode humør trods forhindringer og omveje. Vi vil aldrig glemme stemningen i Holstenshus' lade, hvor støvet fra halmen hvirvlede omkring jer, da I skulle indrette jer for natten.

Efter den primitive madlavning mandag aften var turneringen næsten slut, og I skulle nu vente 8 dage, inden I fik at vide, hvem der havde klaret sig bedst. En lille forsmag på præmieuddelingens spænding fik I dog ved lejrbalet mandag aften, hvor vinderne af de 3 klasseprøveløb hver fik overrakt en miniature-kongepokal i skind. Vinder af

1. kl. løbet blev 3. Absalon, 2. Risikov vandt 2. kl. løbet og Skagen vandt 3. kl. løbet.

Vi håber, I hyggede jer ved gæstebudet mandag aften, hvor I havde lejlighed til at udveksle oplevelser med kammerater fra andre dele af landet. Det var i hvert tilfælde en glæde for os at se ud over turneringspladsen, mens i sad rundt om jeres bål.

Jeres lejrpladser blev afleveret pæne, men jeres tilbagelevering af madvarer var for størstepartens vedkommende ikke så ordentlig.

Deltagerne i suppleantleiren blev efterhånden ryttet godt sammen. Det er jo ikke altid lige nemt at være suppleant, når man er „alene“ blandt lutter fremmede spejdere, men I nåede også at hygge jer med jeres kammerater ved den primitive madlavning. Selv om der heldigvis „desværre“ ikke blev brug for så mange af jer på holdene, fordi sundheds- og „huggetilstanden“ blandt turneringsspejderne var så god, skal I tænke på, at også I var en del af helheden i korpsturneringen. Vi kunne slet ikke have undværet jer som „ofre“ til førstehjælp og som hjælpere mange andre steder. Det skal I have tak for.

På Odensedagen d. 12. juli udløstes spændingen: Hvem vandt korpsturneringen? Spejderchefen overrakte Kongepokalen og den hvide rævehale til 4. Lyngby, den røde rævehale til 7. Odense, og 3. præmien, en sølvplade til tropstanderen, til 2. Ris-

En lejr med kulde og skiftende vejr

Tre „streng“ dommere

skov. I korpsturneringens 3 hovedafsnit blev der uddelt både en 1. og en 2. præmie.

I lejrspport blev 1. præmie vundet af 4. Lyngby og 2. præmie af 7. Odense. I klasseprøvestoffet fik 2. Risskov 1. præmie og Skagen 2. præmie. Hiken blev vundet af 7. Odense og nr. 2 blev 1. Gentofte.

Den allerførste patrulje i Det Danske Pigespejderkorps havde ønsket at give en sølvplade for udholdenhed, og denne plade blev overrakt turneringsholdet fra Aakirkeby, der sikkert har føjet en del ekstra kilometer til hikens længde.

Endelig havde firmaet Hellesen skænket præmier i form af gryder, spader, økser og kompasser, og disse præmier blev overrakt de 10 bedst placerede hold.

Hvordan I har klaret jer i turneringen, kan I læse jer til i resultatlisten. I kan ganske vist kun se, hvor mange points I har fået, men mon I ikke selv har på fornemmelsen, hvad I klarede godt, og hvad der var mindre godt, så I ved, hvad I især skal arbejde med i fremtiden.

I er blevet udvalgt som de dygtigste spejdere indenfor jeres division, og I må tænke på, at dette i sig selv forpligter til at arbejde videre hjemme i troppene. I kan ved jeres erfaringer hjælpe meget til, at også jeres kammerater bliver dygtigere til gavn for Det Danske Pigespejderkorps' fremtidige arbejde.

Vi siger tak til hver enkelt af jer for god spejderoptræden, for hjælpsomhed, for jeres smil og gode humør. Tak, fordi I gjorde jeres til, at korpsturneringen 1960 blev en god oplevelse.

Turneringsudvalget

Anna Maria, Inga og Rigmor

Hold nr.		Lejrspport	Klasseprøvestof	Hike	Samlet resultat	Placering
Højeste points		328	300	205	833	
1.	Nykøbing F.	206	109	139	454	6
2.	2. Holstebro	196	131	114	441	12
3.	Topmeiserne	166	110	82	358	52
4.	Skagen	186	145	108	439	14
5.	Margrethe, Roskilde ...	199	123	132	454	6
6.	4. Lyngby	242	143	132	517	1
7.	2. Brønshøj	190	123	101	414	25
8.	1. Højbjerg	186	123	123	432	18
9.	2. Riisskov	199	162	131	492	3
10.	Vibenshus	164	105	105	374	43
11.	1. Sjølund, Vordingbg.	181	119	125	425	20
12.	Bogense	168	120	111	399	32
13.	4. Randers	157	107	95	359	49
14.	7. Århus	152	112	95	359	49
15.	Hornbæk	190	111	124	425	20
16.	Varde	161	103	105	369	44
17.	Korinth	174	93	92	359	49
18.	1. Sundby	193	106	105	404	27
19.	1. Helsingør	207	117	106	430	19
20.	2. Sønderborg	174	117	105	396	34
21.	Beate Brahe, Farsø	163	83	90	336	57
22.	1. Ringsted	204	113	119	436	17
23.	Falkoner	174	102	104	380	41
24.	Skarriðsholm, Jyderup.	187	132	137	456	5
25.	2. Ålborg	194	124	135	453	8
26.	Tønder	163	112	107	382	40
27.	Fl. Juncker, Udbyneder	188	110	111	409	26
28.	Hawarhi	179	122	101	402	30
29.	3. Silkeborg	161	99	90	350	55
30.	2. Næstved	159	118	119	396	34
31.	Svaneungerne, Fr.sund.	174	132	136	442	11
32.	1. Gentofte	192	142	141	475	4
33.	1. Århus	146	100	105	351	54
34.	Brandø	181	85	94	360	48
35.	3. Absalon	165	134	121	420	22
36.	4. Fredericia	156	79	119	354	53
37.	Kebnekaise	158	105	116	379	42
38.	Hjortholm	162	93	129	384	39
39.	1. Randers	173	114	111	398	33
40.	1. Vejle	179	115	100	394	36
41.	2. Horsens	209	115	120	444	10
42.	Skansetr., Nr. Sundby..	158	99	109	366	42
43.	2. Holte	165	122	115	402	43
44.	Ry	191	115	110	416	24
45.	Stengården	204	120	113	437	16
46.	1. Haderslev	164	105	95	364	47
47.	2. Svendborg	170	137	113	420	22
48.	1. Ordrup	182	135	128	445	9
49.	7. Odense	215	128	155	498	2
50.	5. København	171	130	138	439	14
51.	1. Holstebro	162	90	113	365	46
52.	Amager	170	108	110	388	38
53.	1. Ryomgård	136	99	91	326	60
54.	2. Esbjerg	191	105	108	404	27
55.	1. Næstved	167	104	119	390	37
56.	1. Odense	200	121	120	441	12
57.	1. Saxkøbing	181	109	114	404	27
58.	1. Thisted	153	105	89	347	56
59.	Åkirkeby	128	101	99	328	59
60.	Køge	144	87	98	329	58

Dronning Ingrid

Jubilæumslejrene

Her i lejren er vi venner,
hver dag finder du en ny,
kæden vil, når lejren ender,
spænde over land og by.

Korpsturneringen

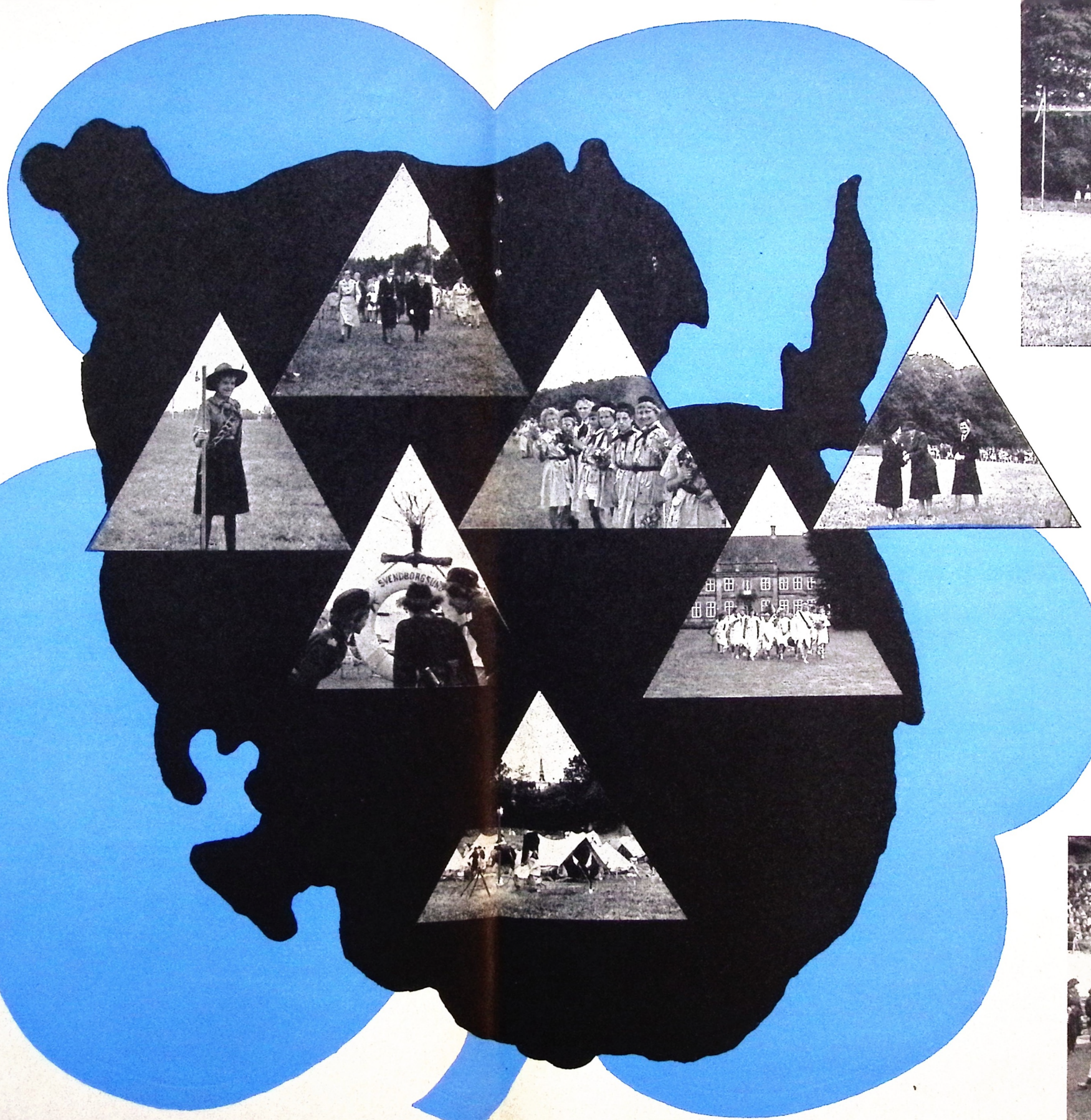

Lady Baden-Powell ankommer

på Fyn 1960

Fra syv store spejderlejre
jubelråb mod himlen går,
vi vil feste, vi vil fejre
vores jubilæumsår.

Odensedagen

træffeligt. Spejderne fik snart redt sig et dejligt leje med masser af ris under, og de havde selvfølgelig nøjagtig samme reaktion, som spejdere i Danmark har, når de første aften har bredt deres poser ud i teltet, så kan man næsten ikke komme tidlig nok til køjs. Dog — aftenen var så lun og skøn, så den simpelthen måtte udnyttes, så vi gik i gang med at lave indgangsportal og fik da også med megen møj flaglinen fastgjort i toppen af den flagstang, som altid står på pladsen parat til at modtage en ny lejr. Vi lavede et lille bål og kunne glæde os over, at det faktisk var den varmeste og skønneste aften, der havde været hele sommeren.

Næste morgen gik flaget til tops for første gang, og vi fik i lobet af dagen indrettet en helt eksemplarisk lejrplads. I december 1957 skete der det, at „Britania“ ikke kunne gå nordpå på grund af is, så alle de juletræer, der skulle have været nordligere end Holsteinsborg, blev kastet i vandet og drev ind ved Gl. Holsteinsborg, så de har siden tjent som kærkomne materialer til lejrarbejder.

LEJRLIV I GRØNLAND

Pigespejderne i Holsteinsborg
på sommerlejr

20 glade og forventningsfulde spejdere startede først i august måned på sommerlejr.

3 rare spejderfædre havde stillet deres både til vor rådighed, og turen gik over til Gl. Holsteinsborg, som ligger på den anden side af Ulkebugten, ca. 20 minutters sejlads fra Holsteinsborg. Lejrpladsen har den skønneste beliggenhed, som overhovedet tænkes kan. Man sejler forsigtigt ind mellem nogle klippefremspring og skær og kommer så til den fineste strandbred. Derfra klatrer man op ad en meget stejl skrænt, og der har vi lejrpladsen på en stor flad slette, dejligt i læ af det store fjeld, „Præstefjeldet“, som er ca. 800 m højt, og med udsigt over til Holsteinsborg på den anden side af bugten og vores højeste fjeld, „Kællingehætten“, som danner en smuk baggrund for kolonien.

I lobet af et øjeblik var vore telte rejst, i Grønland bruger man sten i stedet for plokke, og det virker for-

Vi samlede en masse flade sten og lavede deraf et alter og indkransede en hel lille kirke med ris; vi skulle have gudstjeneste i lejren lørdag aften, og der blev sat friske blomster både på alteret og ved flagstangen og indgangsportalen.

Hver aften gik vi en dejlig tur op i fjeldene og spiste os mætte i de store, saftige blåbær og sortebær, og så hjem til et dejligt bål og måske en kop the. Lykkeligt — at det kan blive nogle af os danske forundt at opleve stemningen ved sådant et grønlandsk lejrbaal. Aftenerne begynder i august at blive en smule dunkle, solen går ned „i et luende bål“, som det så smukt lyder i en lejrbaalsang, og skifter næsten uafbrudt nuance; flere aftener var himmelen helt blå men overpletet med røde streger som fra en malers pensel — ufattelig smukt. Man kaster et blik rundt på spejderne, mens de sidder og synger, de synger danske sange fra spejdersangbogen med den største iver og ihærdighed for at gøre det så godt som muligt, og man får selv lejlighed til at betragte naturen og pigerens alvorlige ansigter, når de — tit flerstemmigt — synger sange fra deres egen grønlandske spejdersangbog.

Dagene var så varme, at vi simpelthen måtte i vandet 1—2 gange om dagen — ikke mindst for at ryste de rædselsfulde myg af os — og skal jeg tipse på vandets varme-grad, så bliver det nok omkring 10 grader, men da luften og fjeldene er så stærkt opvarmede, er det absolut acceptabelt. Om dagen var det hver dag meget varmt, men vi fandt hurtigt ud af, at det var tvingende nødvendigt hver aften at varme teltene op et par timer, inden vi lagde os til ro; så vi tændte primus i alle telte og sørgede for at have teltet snøret godt til, så kunne vi tildels holde på varmen, til solen ret tidligt begyndte at bage på teltene.

Lordag ventede vi stort spejderbesøg på week-end, og vi havde alle travlt med at blive færdige, da vi ventede spejderne allerede over middag — men så skete der noget uhyggeligt og temmelig dramatisk. Vi så en motorbåd nærme sig — vild jubel, det måtte være besøg til os — men pludselig løb det fra mund til mund: „De er gået på skær!“ og alle styrtede afsted, klippe op og klippe ned, indtil vi nåede stedet, hvor båden lå så meget over på siden, at vandet skyllede ind. Det var blevet stærkt lav-

Lejrpladsen

Lejrgudstjeneste

vande, så det var heldigvis muligt at bunde på stedet, men to af vores største spejderpiger — Grethe og Amalie — sprang resolut i vandet med tøjet på, svømmede hen til båden og fik familien hjulpet ind. Ombord var en spejderfar, hans kone og deres lille pige, men det dramatiske bestod især i, at spejdermoderen efter børnelammelse ikke kunne klare sig selv, så pigerne hjalp først familien ind på land, hvor vi andre stod klar til at hjælpe dem videre over fjeldene til lejren, og fik derefter båden fri af skæret og sejlet hen, hvor den kunne ligge i sikkerhed. Et par spejdere løb i forvejen til lejren for at varme et telt op og sørge for varm the til vore gæster; i løbet af ret kort tid var de varme og tørre igen og kunne sejles hjem i en tilkaldt båd.

Så kom motorbåden med vore spejderkammerater; de havde en fane både i for- og agterstavn, det så vældig festligt ud — og pludselig var antallet af lejrdeftagere fordoblet, så vi lå nærmest i lag den følgende nat, men det kan nu også have sin store charme. Der kom også nogle store drengespejdere, som havde tilbudt at lave forskellige løb for os, så allerede om eftermiddagen havde vi en rask 5-kamp, og søndag eftermiddag var pigerne på et virkelig spændende løb med mange sjove opgaver.

Lordag aften kom en af vore drengespejderforere, som er kateket, og han holdt en pæn og hyggelig gudstjeneste for os og enkelte forældre, som var kommet til lejren. Den aften havde vi vort helt store lejrbrål med mange sange, sketch og anden underholdning.

Søndag formiddag startede vi på alle tiders fjeldbestigning, vi skulle op på toppen af „Præstefjeldet“, der, som jeg tidligere har nævnt, er ca. 800 m højt. Det var en vanskelig — men spændende — opstigning, og blev endda klaret af 2 blåmejser og 2 ulveunger, det kan vist kaldes for noget af en bedrift for deres vedkommende, men de beviste, at de var af den stobning, der ikke gi'r op. Udsigten fra toppen var vidunderlig, vi så vore telte som nogle små prikker og kunne ellers se milevidt bort over hav og fjelde, det var en kæmpeoplevelse, og kun et par stykker havde været deroppe tidligere.

Den eftermiddag havde vi forældrebesøg, hvor diverse lagkager og en hel kasse sodavand gjorde stor lykke blandt spejderne. Vores spejderkammerater og pårørende tog afsted — og vi sad snart omkring vort sidste lejrbrål; den aften blev der faktisk ikke sagt mange ord, vi sang nogle sange og sad ellers hver især med vore egne tanker, som nok for de flestes vedkommende angik alle de skønne oplevelser og det gode kammeratskab, vi havde haft i vor nu snart afsluttede sommerlejr. Kiss

Glemte sager

Fra lejrene er indkommet en del glemte ting, som nu er samlet på korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø., hvor ejermændene vil kunne få dem udleveret — evt. tilsendt mod betaling af porto.

Af mere værdifulde ting kan nævnes:

- 1 guld-armlænke m. vedhængende lille gondol.
 - 1 par briller (Brahe-Trolleborg).
 - 1 par briller, dobbeltslebne (Risinge).
 - 1 fotografiapparat i taske, Kodak box (Hverringe).
 - 1 par brune gummistøvler (mrkt. Lis), (Juelsberg).
 - 1 par brune gummistøvler, Guldsegl (Risinge).
 - 1 rødternet pose m. spisegrejer, mrkt. Peter, Lundby (Brahe-Trolleborg).
 - 1 sangbog i skindbind (Hverringe).
 - 1 mørkeblå frakke, eng. fabrikat, Elltus, ternet foer (Erholm).
 - 1 mørkeblå frakke m. brunligt foer, i lommen en sangbog, mrkt. Merete Hjort Jensen, Ordруп (Erholm).
 - 1 grå tværsæk, mrkt. T 174, JHJ (Brahe-Trolleborg).
 - 1 blå vindjakke m. hætte, mrkt. Æ 125 (Sandagergaard).
 - 1 Silvakompas, mrkt. Annie Birgitte Solberg? (Sandagergaard).
 - 1 rød træningsbluse (Erholm).
 - 2 telte, hvide, mrkt. ulæseligt navn, Chr. X's Allé, Lyngby — hører ikke til Lyngby div.
 - 1 fyldepen (bordeauxfarvet).
 - 1 ternet forklæde, mrkt. Anna.
 - 1 lys, monstret pyjamas.
 - 1 patruljestander, Pilene, m. „skydeskive“ på den ene side, i kanten skindlapper m. navne.
 - 1 spejderbælte m. bælteplade fra Strandegårdslejren.
 - 1 hvidt håndklæde, mrkt. Jytte Christensen.
 - 1 fanebandoler, 1. Grindsted.
 - 1 topstykke til fane — (Stadion).
 - 1 økse (glemt ved treklovergensynet på Hverringe).
- Desuden: huer, hatte, spisebestik, krus, dolke, økser, goliatsav, grydestænger, lejrbrålpuder, 1 kompas, 1 madrasvår, plasticregnfrakker, vandfæde m. m.

Morgengymnastik

Månedens interview

med musen KASHIMIR, der besøgte alle 7 lejre

Jeg var ved at pakke ud efter lejren, soveposen var stadig fugtig efter skybruddet på hjemrejsedagen — og selvfølgelig var der ørentviste i den. Jeg var lige ved at verfe et par stykker ud af vinduet, da noget pusleri bag mig fik mig til at vende mig om — der sad en mus på min rygsæk!

— Minsandt, om det ikke er musen H...

— Du kan vove på at sige Hannibal, afbrod han mig, jeg hedder Kashmir.

— Ah, nu husker jeg dig godt, du var jo med i sidste korpslejr, ikke? Skönt... (jeg begyndte at tælle på fingrene 52, 53, 54 — 60?) 9 år. Så gammel kan en mus vist ikke blive.

— Ikke det? Jeg var med i 46 også!

— Jeg er mällos, — men hvor har du været siden Rohdenlejren da?

— Boet i Roden. Jeg gnavede mig et hul, der lige var stort nok til, at jeg kunne bo i det, lavede en pæn lille dør og lukkede den så godt til, at ingen kunne se den. Der har jeg så sovet, lige til jeg hørte den gamle rod knage noget så skrækkeligt, så vidste jeg, at det var korpslejr tid igen. Jeg steg ud af mit hul, lukkede døren omhyggeligt og tog til Brahe-Trolleborg, hvor jeg slog mig ned i laden. Forinden gav jeg dog Annesofie et praj om, at hun skulle tage roden med til Odense, så jeg havde et sted at bo.

— Huskede hun så at tage den med?

— Ja, hun påstod ganske vist, at det var hendes idé, at Roden fra Rohden skulle være budstikke mellem de syv lejre, og den blev slået til ridder og forsynet med et dokument, som jeg forøvrigt en dag pillede af, fordi det altid var i vejen, når jeg skulle ind og ud af min dør.

— Alt dette lyder forunderligt, og jeg tillader mig at spørge: Er du helt sikker på, at du er en rigtig Mus?

— Du er da heller ikke nogen rigtig Kat, vel?

— Fortæl mig om korpsturneringen, Kashmir, hvordan gik det på Trolleborg?

— Der var hundekoldt!

— Det har jeg hørt om.

— Ja, derfor boede jeg i laden, dér har jeg også en

DER FALDT JO GERNE LIDT AF TIL EN SULTEN MUS...

MAN HAVDE SAT FISKENET OP MELLEM TELTENE

tante og et par fætre, men når der foregik noget, sad jeg gerne i solvvasen og fulgte med.

— Solvvasen, mener du kongepokalen?

— Ja, der sad jeg til åbningsparaden, det var der ingen, der så. Det var vældig gribende, først blev jeg båret frem af de forrige vindere, så blev jeg overrakt til spejderchefen, der talte over mig og selv bar mig op i kantine, der sad jeg så og hørte alt, hvad dommerne snakkede om.

— Hvad sagde de?

— Organisationshemmeligheder, svarer Kashmir og ser betydningsfuld ud i ansigtet. Men efter 20 km's hiken, hvor alle holdene, til trods for at de blev sendt af sted med 5 min.s mellemrum, alligevel klumpede sammen og ventede i timevis ved nogle poster, medens dommerne ved de øvrige lagde sig til at sove, fordi der ikke kom nogen til dem, besluttede man dog at løse problemet på en helt ny måde til næste turnering.

— Hvordan da, det kunne jeg godt lide at vide.

— Man stiller simpelthen patruljerne op i en stor kreds med ca. 1 km mellem hvert hold, så kører man rundt med dommerne! Det kræver selvfølgelig lidt flere biler, men dem har man jo alligevel så mange af i korpsset.

— Hvad lavede du ellers, når du ikke var på post?

— Megen tid gik med at pille madrester op fra gulvet i kantine, og hvis jeg trængte til motion, gik jeg på jagt efter ørentviste i teltene eller på besøg på køkkenpladserne; der faldt jo gerne lidt af til en sulten mus.

Da turneringen var forbi, kørte jeg sammen med noget gods ind til Odense, hvor jeg mellem en masse andet mere eller mindre rod fandt netop den rod, jeg boede i, det blev et lykkeligt gensyn. Det var rare mennesker dem i Uglebjerghuset, særlig Fromse, der altid gemte små bidder til mig rundt om på sære steder, men mest tiltrækkende var dog Lis Bang, hun kørte nemlig rundt med ost i alle lejrene den første dag, uhm, hvor der lugtede dejligt i den bil!

Men dagen efter kom jeg så til Risinge med Annesofie, hun vidste ikke, jeg sad i roden, selvfølgelig, det vidste Risingerne heller ikke, ellers havde de nok ikke bedt dronningen om at tage mig med til Trolleborg. På Risinge regnede det temmelig meget, men jeg fandt ned i et par gode, vide gummistøvler og gik med ejermændene rundt lige i hælene på dronningen; dér fik jeg en masse rare rester af primitive havregrynsgager, men deres orkester

kan jeg ikke lide, det lavede sådan en larm, at jeg kunne have krøbet i et muschul.

Det var hyggeligt at komme til Trolleborg igen og sådan med dronningen til middag på slottet, og bagefter var der et vældig flot lejrball i parken, dér stod jeg af roden, for alle spejderne sad og gnavede stearinlys, de havde med i lommen. Dem må de have købt i vitaminboden, forøvrigt var jeg lige ved at blive opdager dér, fordi jeg gerne ville have en bid med, og en meget lille spejder fik øje på mig og gav sig til at råbe, men så kom dronningen frem i det samme, og så glemte hun det. Bagefter viste det sig, at julelysene skulle tændes, og uden at nogen af gæsterne fra Trolleborg opdagede noget, skulle 2000 spejdere hurtigt og lydlost stille op i en bugtet slange gennem hele parken op til slottet. Det var nu flot!

— Var du også i Erholm?

— Ja, jeg havde meldt mig til charmeskolen, men desværre nåede jeg ikke frem, for syndfloden var indtrådt. Der var så meget vand, at man havde sat fiskenet og koste op; der var bare ikke redningsbælter nok. Jeg fandt en hjemløs plasticallerken, der var god at sejle rundt i, indtil den pludselig blev fuld af vand, og jeg i sidste øjeblik måtte redde mig op på en gummimadrass, der heldigvis kom sejlede forbi med to spejdere og deres oppakninger om bord. Jeg var imidlertid blevet så våd, at jeg måtte tørres over fru skovrider Christoffersens komfur; jeg nyser, bare jeg tænker på det. (Og så nyser Kashmir 3 gange i træk.)

På Erholm blev roden væk for mig, det var sørgeligt, men næste dag tog jeg til Juelsberg, for jeg havde hørt noget om et græsk gudeløb, og det syntes jeg lød godt. Ved indgangen til lejren mødte jeg en flok spøgelser, jeg fandt senere ud af, at det måtte have været grækere. De løb allesammen rundt i lagenposer og ingenting og hunderfros, og mad havde de ikke fået noget af, sagde de, for der var noget med, at det kunne de ikke nå eller finde ud af eller tænde ild. Til sidst fik de dog tændt ild i lerpotter, som de bar gennem parken op til nogle damer med langt hår og store frysende mænd, der heller ikke havde ret meget på andet end lagner og guldblade på panden. De stod mellem nogle hvide søjler og sagde, at det blev de meget glade for, det var frygtelig spændende, og så slukkede de bålet og gik hjem i deres soveposer, — det gjorde jeg også.

— Hvad syntes du om Tybrind?

— Tænk, jeg havde en frygtelig oplevelse dér. Uden for lejren blev jeg pludselig overfaldet af en troldelig-
nende tingest, der greb fat i mig og truede med at sende

HAN STOD PÅ MIN HALE!

mig på primitivt døgnet på Fæno. Den sagde, den var en Tybri, men senere så jeg en anden mindre „Tybri“, der så ud som en mellemting mellem en ørentvist og en hummer med pelskrave, den så ikke nær så farlig ud, men den kunne heller ikke spises.

Jeg var i Hverringe, den dag ladyen kom svævende. Ih, hvor var det farligt, alle spejderne begyndte at råbe, og så kom alle benene løbende lige hen, hvor jeg stod, og jeg måtte i største hast redde mig op ad en stor politibetjent. Dér sad jeg så på kasketten og fulgte det store, jublende kaos, ih, hvor var det sjovt. Jeg besluttede, at jeg ville prøve at komme op i helikopteren, men lige som jeg skulle til at smutte ind, trådte piloten frem for at hjælpe ladyen ind. Han trådte uheldigvis på min hale, og jeg kunne ikke komme løs, før døren var smækket i, og pludselig satte den store tingest ovenpå i gang, og et vindpust tog mig, så jeg svævede hen over teltene og troede, jeg skulle have henslæbt resten af tilværelsen som flagermus. Men så landede jeg på taget af et stort dollargrin, der var på vej til Odense.

— Hvad synes du om Odensedagen?

— Den var mægtig, svarer Kashmir begejstret, dér kom jeg virkelig op at flyve. Jeg havde leget med nogle af de balloner, der pludselig gik af for tiden, ih, hvor var det flot deroppefra, og alle ballonerne, røde, gule, grønne og blå ligesom regnbuen. Da jeg blev træt af at svæve, satte jeg mig på regnbuen og rutchede ned.

— Nå, det gjorde du, og hvor landede du så, må jeg spørge? (Jeg prøver at lade, som om jeg tror på alt, hvad han prøver at bilde mig ind.)

— På Sandagergård, men ikke før næste dag, det tager lang tid at køre ned ad sådan en bue. Dér var jeg så til lejrball den sidste aften. Ih, hvor var det sjovt. Der var et symfoniorkester fra Bogen, der spillede Mozart og nogle franske spejdere, der opførte noget meget uhyggeligt noget med katte og spøgelser. Det var meget internationalt, alle talte fremmede sprog, også udlændingene, de talte dansk. Der var en schweizisk operatragedie, hvor de allesammen døde, og en skrækelig, uhyggelig kæmpeslange, der kom op af et teltunderlag og dansede til fløjtespil og så ud til at kunne æde hele lejren, men heldigvis vendte den vran-gen til hele tiden, så den så os ikke.

Og så kom jeg altså hjem sammen med din bagage, der var sendt til Bloksbjerg — og nu vil jeg prøve at finde min rod, for jeg er ærlig talt træt.

Farved og tak — Kat!

— Selv tak, Kashmir, jeg håber du finder roden.

KAT

DE BAR ILDEN
GENNEM
PARKEN

FOTOKONKURRENCEN

Der var fotografiapparater nok med i lejrene, men vi fik ikke så mange billeder ind som ventet. Derfor gives der kun én førstepræmie på 25 kr., der tilfalder Jette Viuff for „Ah, medister!“ + 2 opmuntringspræmier på hver 10 kr. til Kirsten Gamst Nielsen for det morsomme regnvejrsbillede „Pløse og ælte“ og til Ingelise Jordahl, der kun er 12 år, og som har taget billedet af „opbruddet“. „Brahe Trolleborg“ er et meget fint billede, men det falder dog uden for konkurrencen.

Vi giver alle jer, der kom for sent, endnu en chance, nemlig til indsendelse af lejr billeder senest den 30. september. Se regler for fotokonkurrencen i „Pigespejderne“ nr. 5.

Ingen kan dog deltage med mere end eet billede inden for hver gruppe. Dette gælder også i fotokonkurrence II. — Vi vil også gerne have billeder fra Spejderhjælpen med her.

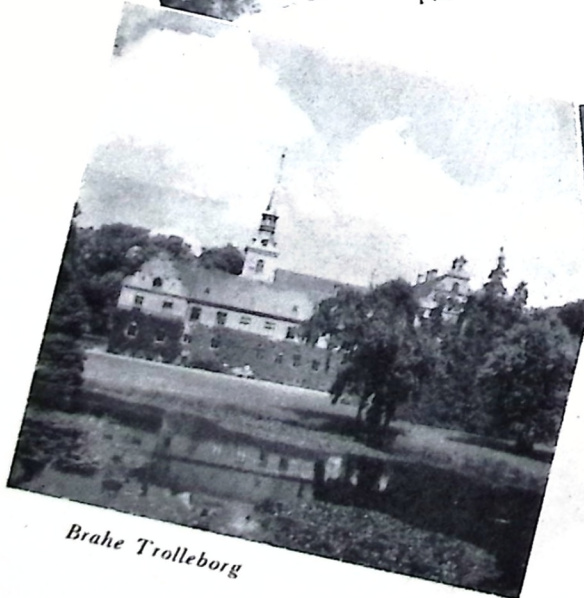
Der var ellers fotografiapparater nok!

Pløse og ælte...

Ah, medister!

Brahe Trolleborg

Lejren i opbrud

Vor korpskomponist
Willy From-Petersen
er død

Da 10.000 spejdere på Odense Stadion istemte „Spejdere er vi —“, løb tårerne ned ad kinderne på en af gæsterne på tribunen. Det var *Willy From-Petersen*, af os alle kaldet „*Hanfromse*“, som pludselig følte sig dybt bevæget ved at møde en af sine melodier sunget af så mange og så godt.

Det var ikke den eneste af sine melodier, han mødte på denne dag, for der var jo også jubilæums-sangen, og der var „Her kommer pigespejderne —“ og „Der ligger et land“ og andre, som blev sunget i potpourrien af sange, der ledsagede polonaisen til sidst. — 14 dage efter døde *Hanfromse* pludselig i sit sommerhus.

Aldrig gik vi forgæves til *Hanfromse*, når vi skulle bruge noget nyt. Mange gange har jeg siddet med ham ved flygelet og forklaret ham, hvad det var, vi skulle bruge, noget højtideligt, noget at gå efter, noget at nynne glæde ud på. Så sad han lidt og så ned i tangenterne, og så groede det frem under hans fingre, og altid *det*, som vi havde brug for nu.

Og aldrig forsømte han nogen lejlighed til at besøge os, alle store lejre har han besøgt, og manglede vi en til at akkompagnere den nye sang, når den skulle føres frem, så sad *Hanfromse* ved klaveret.

For mig, der så mange gange har arbejdet sammen med ham, er det mere end vemodigt, det er endnu helt ufatteligt, at et lykkeligt samarbejde er forbi.

Næste gang, I mødes, så syng en af hans mange sange og tænk venligt på komponisten, på spejderkomponisten fremfor alle. — Og syng dem for *Fromse*, når I møder hende, hun levede med i de sange også.

Det må være lykkeligt at leve videre i toner, når man selv ikke er mere, og ved at nynne dem fremover ærer vi bedst vor huskomponist, *Willy From-Petersens* minde.

Annesofie

POSTBOX

Philipinerne, Mexico og Brasilien er alle meget interesserede i Danmark. Her er en 15-årig og en 18-årig brazilianer, der gerne vil have en dansk peninde. Norge er vanskeligt at få fat på i øjeblikket, så I må være tålmodige. Jeg prøver gerne alverdens lande for at klare jeres ønsker. Hvis I ikke har fået svar, er det fordi, der ikke i øjeblikket kan skaffes adresser fra det pågældende land.

Glem nu ikke alle jeres gamle peninder for de nye kammerater I har fået i lejrene. De gamle venter på at høre om alle jeres oplevelser i jubilæumslejrene.

Jeg er altid parat til at gøre mit yderste for jer.

Fromse

Tak skal du have, *Fromse*.

☆

Samtidig med, at vi takker for mange dejlige tøjpakker til ungarerne, beder vi jer om ikke foreløbig at sende os mere, uden der samtidig findes udvej for portoen, der er 15 kr. 20 øre for en 10 kg pakke. Alt tøj er sendt til bestemte adresser, indholdet er altid afpasset efter køn og alder i de os tilsendte breve, så det virkelig har været en hjælp uden anden udgift end den told, som staten i det sidste år har forlangt for brugt tøj i Ungarn, dog har vi forstået, at meget fattige får nogen lempelse i tolden.

Vi takker meget og sender spejderhilsen.

Fromse

☆ ☆ ☆

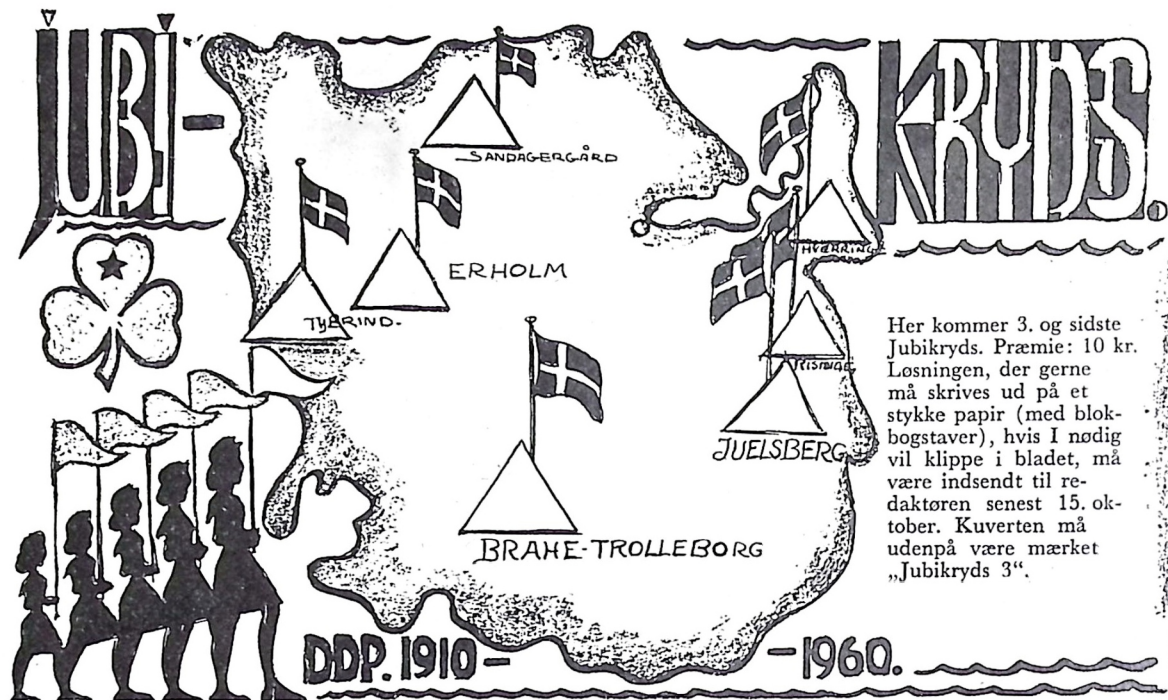
Fællesrådets første-dags-kuvert

I oktober udkommer — som tidligere meddelt — et frimærke i anledning af Hendes Majestæt Dronningens jubilæum som spejder.

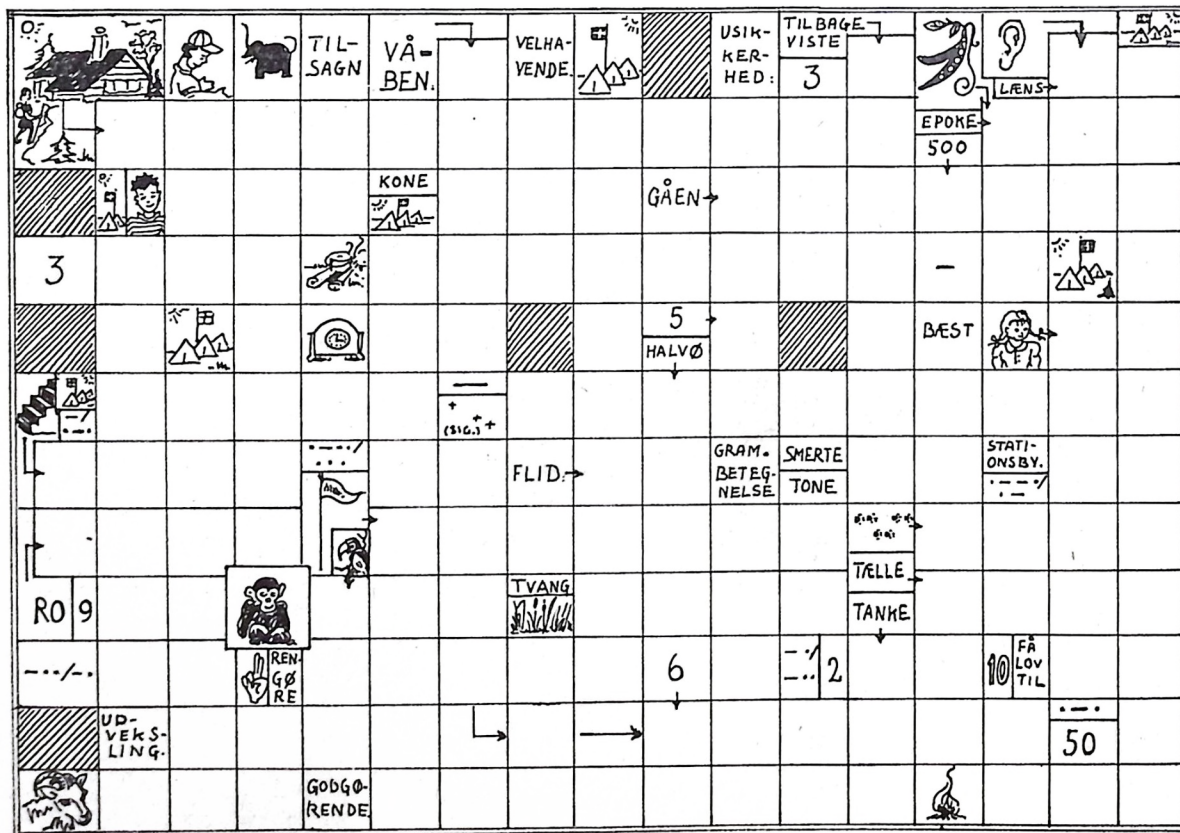
Samtidig med dette frimærke udgiver Pigespejdernes Fællesråd en første-dags-kuvert, hvor man har fået lov at anvende dronningens monogram.

Bestillinger på disse kuverter sendes inden 1. oktober d. å. til: *Pigespejdernes Fællesråd, kassereren, frk. Helga Hansen, Alsgade 24,2, København V*, ved indbetaling på postgirokonto nr. 270 10:

Kr. 1,00 for 1 kuvert frankeret med 1 frimærke (30 + 10 øre), kr. 2,25 for 1 kuvert frankeret med 4-blok.

Her kommer 3. og sidste Jubikryds. Præmie: 10 kr. Løsningen, der gerne må skrives ud på et stykke papir (med blok-bogstaver), hvis I nødig vil klippe i bladet, må være indsendt til redaktøren senest 15. oktober. Kuverten må udenpå være mærket „Jubikryds 3“.

REDAKTION: Ansvarshavende: Fru Annesofie Hermann. Redaktør: Frk. Ruth Estrup, Strandvejen 48 B, Hellerup.

POSTBOX: Fru Ellen From Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Kontingent for bladet sendes sammen med kontingent til divisionen.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på det lokale postkontor, og abonnementsprisen for 1960 er kr. 5,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpsskontoret i København mod forudbetaling af 50 øre pr. nummer (gerne i frimærker).

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 31. 8. 60

SAMSPIL

KONTAKTBLAD TIL FORÆLDRENE FRA DE FIRE SPEJDERKORPS

NR. 5

SEPTEMBER 1960

NR. 5

Kære forældre!

I vort Internationale spejderlofte lover vi som det første at være tro mod Gud. Vi ved, både ud fra Jesu Kristi ord og ud fra vor egen erfaring, at et hus bygget på klippegrund er anderledes vel funderet end et hus bygget på sand. Derfor vil vi gerne i og med vort spejderarbejde pege på det rechte fundament for et menneskes tilværelse: Jesus Kristus og hans ord. Vi er jo spejdere i et kristent land. Og vi er mange førere, der ved, at det fundament bærer, selv om »skylregnen faldt og floderne kom og vindene blæste og stødte mod vort hus.« (For der kommer jo alle slags vejr i ethvert menneskes liv.)

Jeg vil tro, at det er de fleste forældres dybeste ønske, at deres børn må bygge på et fundament, så »huset står, også i stormvejr.

Gud give Dem og os, der gerne vil være medarbejdere her, sin velsignelse dertil.

Med venlig hilsen
Esther Skjøl-Pedersen,
formand for KFUK-spejdernes
hovedbestyrelse.

SPEJDERBEVÆGELSEN har nu eksisteret i 50 år, og i dette lange tidsrum er spejderne utallige gange blevet opfordret til at hjælpe ved indsamlinger, lotterier og meget andet med næsten ethvert tænkeligt formål.

Det er naturligt, at spejderne – i rimeligt omfang – hjælper til løsning af samfundsopgaver, men det er ikke korpsernes vigtigste opgave, og sådanne hjælpetjenester

SPEJDERHJÆLPEN

RASKE BØRN HJÆLPER SYGE BØRN

til, at opgaven kunne indpasses i det normale arbejde, og i næsten alle tilfælde er spejderne senere holdt i fuldstændig uvidenhed om, hvorledes de indsamlede beløb blev benyttet.

Inden for korpserne har vi længe været kede af dette forhold, og for nu at få spejdernes deltagelse i hjælpearbejde lagt i faste rammer og til afløsning af den tidligere mere tilfældige assistance har de fire spejderkorps besluttet i fællesskab at skabe et fond »Spejdernes fond til fordel for nødlidende, syge og vanskeligt stillede børn«.

I ugen fra den 12. til 18. september, begge dage incl., vil vi opfordre alle grønsmitter, blåmejser, ulve, spejdere og førere til selv at tjene et beløb ved at udføre et passende arbejde, enten inden for familiens kreds eller hos bekendte eller naboer. Det er målet, at hver grønsmutte, blåmejse og ulveunge tjener mindst 2 kr. og alle spejdere og førere mindst 5 kr., og da de fire korps tæller næsten 100.000 medlemmer, kan der indsamles et meget betyde-

(Fortsættes side 4)

... SPEJDEREN

er rundt på vor jord
hele verdens bror"

Da Baden-Powell startede spejderbevægelsen i England, var den tænkt som en national drengebevægelse, til gavn for drengenes opdragelse til gode samfundsborgere, med spejderloven og spejderløftet som det etiske grundlag og det eventyrlige og aktiviserende program – hvoraf lejr- livet udgør så væsentlig en del – som praktisk arbejdsgrundlag.

Fordi kernen i spejderideen er så almenmenneskelig, at den lader sig omplante, kunne alt væsentligt bevares på de forskellige dele af kloden, og allerede 4 år efter, at den første lejr var blevet afholdt på Brownsea Island, fandtes der spejderarbejde i 12 forskellige lande.

Og nu – halvtreds år efter – er der ca. 10 millioner spejdere i mere end 50 lande fordelt over alle verdensdele, og der er stadig mange lande, der søger optagelse i verdensforbundet.

Der stilles krav, for at et lands spejderbevægelse kan blive optaget, krav om, at bevægelsen skal være upolitisk, være åben for børn af alle racer, hudfarver, samfundsklasser og religioner.

Internationalt venskab og forståelse er ikke tomme ord i et medlemsblad, det er ikke en utopi, men en levende realitet, skabt gennem de kontaktmuligheder, som spejderbevægelsen netop råder over, fordi den spænder så vidt (både i åndelig forstand og geografisk set), gennem postbox-

»... også en misforståelse«.

en skabes måske den første kontakt, og senere kommer måske chancen for personlig kontakt i lejre. Over et fælles ildsted ved madlavningen i lejren, på en travetur med kort og kompas igennem skov og åbent land og ved lejrens bål, hvor sangen klarer sprogvanskelighederne, opstår der et kammeratskab og en international forståelse, som på sin vis kan betyde mere end mange diplomatiske forbindelser landene imellem.

Alle har vist hørt om begrebet »Jamboree«, storlejr med mange tusinde spejdere, der kommer sammen fra alverdens lande. Lige fra 1920 har man afholdt storlejr, og de afholdes stadig, men efter den anden verdenskrig, hvor rejseysten og rejsemulighederne er blevet særlig store, er man også begyndt at afholde mindre lejre med udenlandske spejdere som gæster. »Jamboreetter« kaldes de, og man vil sikkert mere og mere gå over til disse lejre, da de giver større kontaktmuligheder for de enkelte spejdere. Også troppe er i de senere år gået over til at finde kammeratskabstroppe i andre lande og aftale fælles lejre med kammeraterne, og endelig kan nævnes de chancer, der fra tid til anden gives de enkelte spejdere gennem de invitationer, landene sender til specielle begivenheder.

De internationale spejdercentre forskellige steder i verden giver også muligheder for at få kammerater fra mange lande.

At også mange private hjem gæstfrit åbner sig både her i landet og ude, når det drejer sig om en spejderkammerat, må siges at være mindst lige så værdifuldt som samværet i lejrene. – Pladsforholdene vil ikke altid kunne tillade, at man huser kammeraten, men blot det at få lov at lære et hjem at kende i et andet land er af værdi, og hvor muligheden foreligger, så man får en uges ophold og får lov at følge dagliglivet i et hjem, vil dette ophold betyde yderligere forståelse for de to parter.

Som De vil forstå, er der i dag for de unge mange chancer både i Danmark og udenfor til at træffe andre landes unge, og både hjemmene og spejderførerne har andel i, om de unge får den indstilling, der skal til, for at et sådant møde kan give

(Fortsættes side 4.)

Forældre

ER SKAM NYTTIGE

I de senere år er det gået mere og mere op for spejderførerne, at spejderne er ikke kun en masse små væsener, som en gang om ugen dukker op til møde for derpå at forsvinde et eller andet sted hen, hvor de bliver holdt i live indtil næste møde. Spejderne har forældre, som er interesserede i det bedst mulige spejderarbejde, og forældrene kan være med i spejderarbejdet.

På den anden side er flere og flere forældre blevet klar over, at spejding er ikke blot en parkering af ungerne på et trygt sted, men at spejderbevægelsen har en målsætning og virker karakterdannende på deres børn. Og at man har ret til at være med i den opdragelse.

Begrebet *forældremedvirken* har derfor bredt sig til gavn og glæde for mange flokke og troppe – og de medvirkende forældre!

»Men hvad kan jeg gøre? Jeg har aldrig været spejder,« vil De måske sige. Det gør intet, træningen og programmerne skal førerne nok klare. Men mange administrative og praktiske opgaver kan De sagtens løse. Og ved at medvirke fritager De føreren for at skulle ofre tid på noget, som skal gøres, men som tager tiden fra det egentlige – arbejdet for børnene.

Nu kan jeg jo let opstille en plan for forældremedvirken, men den vil måske ikke virke overbevisende. Derfor vil jeg hellere fortælle lidt om samarbejdet mellem forældre og førere i min gruppe.

Siden 1936 har vi haft forældre som medlemmer af grupperådet, som i mangfoldige situationer har stået førerne bi med råd og dåd. Et aktivt forældreråd i ryggen har enorm værdi for den unge fører.

Tanter på de yngstes sommerlejr er en gammel tradition. Hvert år får 3-4 ulvemødre den store oplevelse, som følger med sliddet på en ulvesommerlejr. Det er nemlig sjovt og dejligt at være lejrante.

For nogle år siden fik vi en lejrhytte. Der skulle skaffes en snes tusinde kroner for at overtage den. Det havde vi ikke. Vi bad forældrene hjælpe os. Det satte en sand lavine af forældreaktivitet i gang. Mødre dannede *sykkredse*, fædre *udnyttede deres*

forbindelser, skrev til fonds om tilskud og oprettede et *andelsselskab* i hytten med 50 kr.s aktier (der er tegnet for over 5000 kr. nu), forældre kredsen arrangerede en *basar*, som gav godt 7000 kr. i nettofortjeneste og et *dejligt fællesskab* – sykkredsen bad om nye opgaver, de kunne ikke tænke sig at undvære de ugentlige sammenkomster.

På mindre end et halvt år var hele summen skaffet og bedre endnu – forældrene er stadig aktivt med. For at have en hytte er en mægtig fordel for en gruppe, men det betyder stadigt arbejde med vældige holdelse, nyskabelser og opsyn. På *arbejdslejr* et par gange om året mødes fædre og førere og morer sig dejligt, mødre syr gardiner og klarer hovedrengøring, nogle fædre har dannet et *hytteudvalg*, der tager sig af hyttens drift.

Så meget kunne sættes i gang, og endda uden at det er gået ud over det daglige spejderarbejde. Tværtimod har denne forældreindsats virket stimulerende på førerne, og gennem den intime kontakt mellem hjem og spejdergruppe er der kommet en bedre balance i spejderarbejdet. Vi forstår hinanden og kan indrette os efter hinanden.

I vandreåret har patruljerne bygget kærre – og de var sikkert aldrig kommet til verden uden fingernemme fædres hjælp. En mor med strikkemaskine strikker spejderstrømper, en anden syr anorakker, så spejderne kan få ensartet overbeklædning. Mange fædre er bilejere og har tit transporteret drenge og materiel for os.

Sådan gør vi hos os, og sådan kan det gøres andre steder. Men måske skal De selv tage initiativet. Giv førerne tilbud om hjælp.

Erik Parup.

»... også en misforståelse«.

ligt beløb. Alle de indkomne beløb indgår i fondet, hvis bestyrelse består af direktør *Holger Horsten*, Direktoratet for børne- og ungdomsforsorg, seminarirektor *Aage Nørfelt*, overlæge, dr. med. fru *Gudrun Brun*, fru *Rigmor Schjødt*, Det Danske Pigespejderkorps, frk. *Inger Pedersen*, KFUK-Spejderne, *Elis Hansen*, KFUM-Spejderne og *Erik Østergaard*, Det Danske Spejderkorps.

De 3 førstnævnte, der er særlig sagkyndige inden for børneforsorgsproblemer, bestemmer efter samråd med korpsets repræsentanter, hvorledes fondets midler skal anvendes til arbejde blandt syge, nødlidende og vanskeligt stillede børn, såvel i Danmark som uden for landets grænser. Der er ikke endnu taget endelig stilling til, hvilke opgaver man vil støtte, men det er dog besluttet at yde hjælp til algerske flygtningebørn samt til det forebyggende børnearbejde på Grønland.

Fra korpsets side har vi lagt vægt på, at hver spejder skal yde et personligt arbejde som sin indsats til hjælp for andre børn, og der er opgaver nok, som spejderne – både de yngste og de større – kan påtage sig, f. eks.: børnepasning – opvask – bærplukning – havearbejde – bilvask – budkørsel – pulterkammerrydning – tæppebankning eller lignende.

Det er også tanken ved artikler i korpsets blade i løbet af de kommende måneder at fortælle spejderne, hvorledes de indsamlede midler anvendes, og hvad hjælpen i praksis betyder.

Vi tror, at forældrene vil kunne se værdien i »Spejderhjælpen«, ikke blot derved, at der skaffes et betydeligt beløb til hjælp for syge børn m. fl., men også derved, at spejderne øver en personlig indsats ved at ofre noget af deres fritid, og endelig derved, at der gennem korpsets blade skabes en kontakt mellem spejderne og de grupper af børn, der får gavn af hjælpen.

Derfor beder vi forældrene slutte op om denne idé og hjælpe til, at den må blive godt gennemført. Forlang, at spejderne virkelig yder et stykke arbejde, og hjælp os med at få dem, der betaler for det udførte arbejde, til at forstå, at beløbet ud over at være betaling for det arbejde, der er gjort, også er et bidrag til en humanitær samfundsopgave. Skulle tæppet derfor ikke være blevet banket lige så godt som ved hovedrengøringen, eller bilen ikke stråle helt så flot som ellers, så er det en tilfredsstillelse at tænke på, at man har støttet en sag, hvor hele det indsamlede beløb ubeskåret tilfalder syge og nødlidende børn, og hvor man hjælper spejderne til i praksis at vise værdien af at gøre en good-turn.

Erik Østergaard.

Hvem er hvem

Det Danske Pigespejderkorps (de blå pigespejdere).

Blå uniform med grønt halstørklæde.

Korpskontor: Lundsgade 6, København Ø.

KFUK-Spejderne i Danmark (de grønne pigespejdere).

Grøn uniform med grønt slips.

Korpskontor: Amaliegade 24, København K.

Det Danske Spejderkorps (de gule spejdere).

Khaki uniform med tørklæde i forskellige farver.

Ulveungerne blå sweater.

Spejderne:

Blå uniform m. lyseblåt tørklæde.

Korpskontor: Frydendalsvej 32, København V.

KFUM-Spejderne i Danmark (de grønne spejdere).

Grøn uniform med rødt halstørklæde.

Korpskontor: Amaliegade 24, København K.

Disse fire spejderkorps er tilsluttet den internationale spejderbevægelse.

Redaktion: Kontaktudvalget for de fire danske spejderkorps.
Ansv. redaktør:
Inge Nielsen.

(Fortsat fra side 2)

det helt rigtige udbytte. Hvis vi hjælper de unge til at forstå, at det fremmedartede er noget, der kommer os ved, at det beriger os, at vi alle har noget at give og noget at lære, når vi træffer mennesker fra andre dele af kloden uanset race, hudfarve, samfundsklasse eller religion, så vil det fællesskab, som spejderbevægelsen ved hele sit væsen har naturlige forudsætninger for at skabe, hjælpe med til, at flere får forståelsen af, at alle hører med til »The family of man«, at alle er vore med-mennesker.

Aase Lyngholt.